

p254/68

GRADSKA BIBLIOTEKA
"JURAJ ŠIŽGORIĆ"
ŠIBENIK
NAUČNI ODSJEK

Poštarina plaćena.

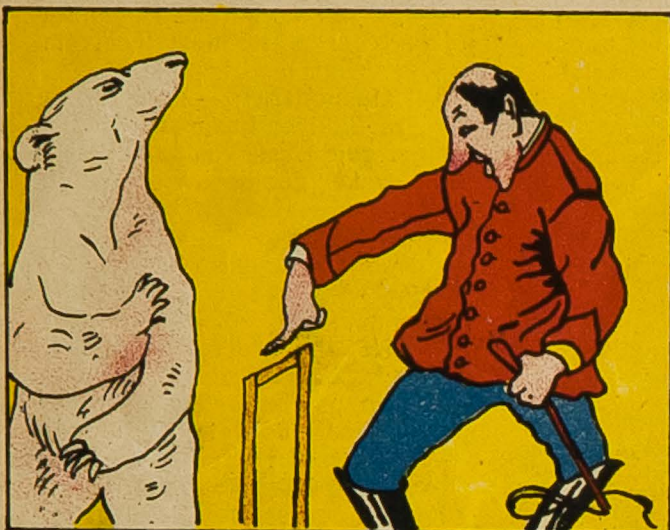
Broj 1. Број

Cijena Din. 3

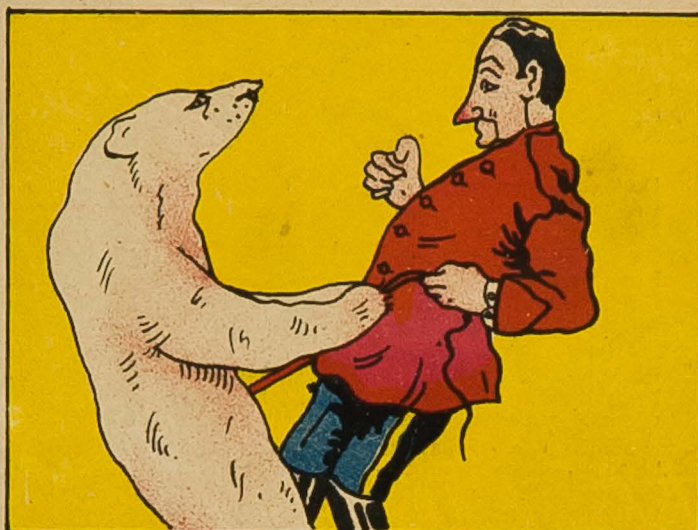
DJEČJI VJESNIK

Поучно-забавни лист за наше младе. — Poučno-zabavni list za naše mlade.

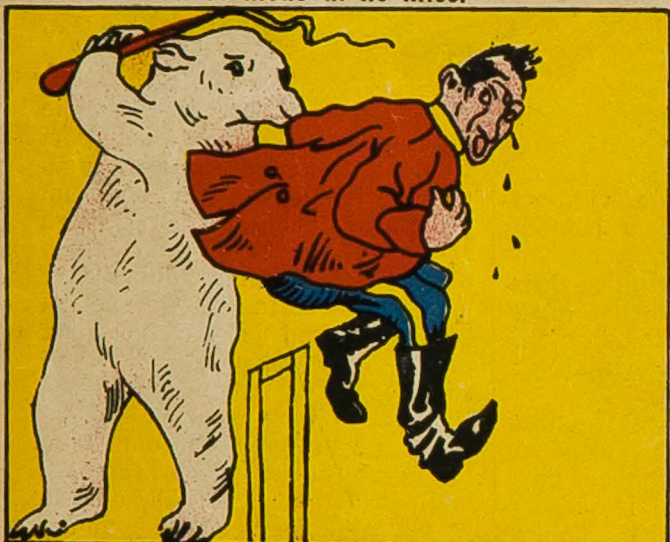
ZGODE I NEZGODE MAKSA UMIŠLJENOVIĆA

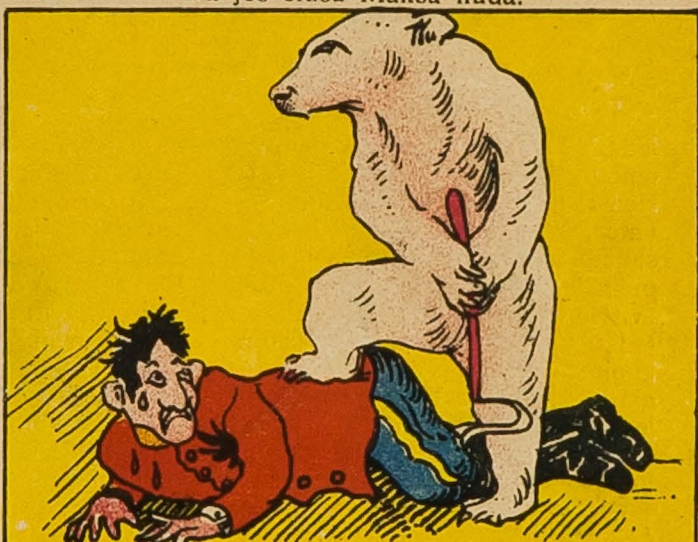
« Skači medo! » gonić viče,
Al se medo ni ne miče.

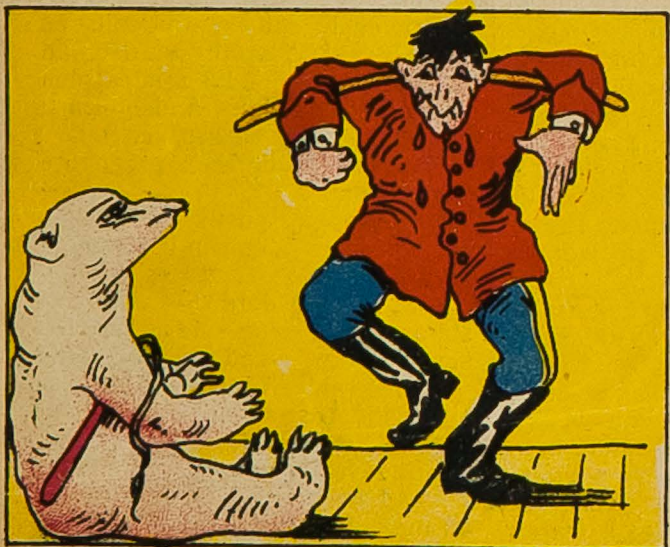
Više zvijerka nije luda,
Da još sluša Maksa huda.

Neprestano kolo sreće,
U okolo se okreće.

Tko bi gore taj je dole,
Tako Maksa leđa bole.

Tancaj, Makse, medo viče,
A sad Makso; « Pomoz striče! »

Jadna ti je Tvoja mati,
Mogo si me prije zvati.

Sveta Badnja Veče

(Preštampana iz Pučkih Novina od g. 1911.) Spjevao: Jerolim Defilipis.

Već se sunce oku skrilo
Ko da sjati više ne će;
Padaj sn'ježe, padaj sn'ježe
Bar nek sjaji Badnja Veče!

Svud olovno, plačno nebo
Razastire grobnu tamu,
Kud će pjesma? ne pitajte,
Pustite je sebi samu!

Kroz mrak noćni ona luta,
Izvan plota - stramputice,
I eto je sad pred vrata,
Siromašne kolibice.

U kolibi ništa nema,
Do li samo toplih želja,
I dv'je duše, dv'je sirote,
Što nemaju roditelja.

I njih mori glad i žeda,
I njih mori tuga trista,
I njih mori kruta zima,
Ali sl'jede primjer Krista —

A taj primjer svetu ljubav
Po kolibi onoj kadí,
I ogr'jeva skroman Božić
Gladnoj, bosoj siročadi.

Padaj sn'ježe, padaj sn'ježe
Sa visoke neba strane!
Ne boj mi se, ljubav Krista
Ogrijava sirotane!

Onaj koji voštanicom
Stol božićni kiti - krasí
A za gladne srca nema,
Tom se sv'jeća sama gasí!

Znamo priču o Lazaru
Što ju Isus sv'jetu dao,
Kad je Vječnost izgubio
Bogataš se pokajao

Znamo priču, pa zar dalje
Da nam pjesma zbori žali, ..
Ona ide drugom domu
Gdje se pali Badnjak mali.

„Ali gdje je Badnjak, gdje je?“
- Pita pjesma mlade sine —
„Kažite mi, gdje je Badnjak,
Onaj Badnjak od starine?“

Gle što pita, zar ne znado:
Sad sa peći tako fine,
Gdje bi u njih mogó ući
Onaj Badnjak od starine!..

Al unuci, čelik ljudi,
Običaja štovat žele,
Pa kad Badnjak ne imadu
Kite granu zelen jele.

Hej, pogledaj! Jelka gori,
Sv'jećice joj sv'jetlost dale,
A oko nje kó andjela,
Vidiš kolo dječú male.

„Veseli se, majko Božja!“
Pjesmu poje, ko sred raja,
Tko tu s milja nezasuzi
Taj neima osjećaja.

Božić, to je biser vjenčić
Nad sve dane i mjesece,
A najljepši njegov cvjetić
Cini radost dobre djece.

Ali eto, družba mala
Rek bi želi ostat sama,
Pjesnička ih mašta pušta,
Ona ide palačama.

Sred palače stó u svilli,
Na njem' flaše skupa vina,
Oko stola bogataši
Slave poroa Božjeg Sina.

Stani pjesmo! Zar ćeš pričat
Kakvo čudo novac stvara?
Nemoj dalje! Stid nas hvata
Sjećajuć se ubogara.

Padaj sn'ježe, padaj sn'ježe,
Ta krasna je ona zima
Koja Svetu Badnju Veče
U b'jelome ruhu prima!

Padaj sn'ježe, padaj sn'ježe
Nemoj nam se oku kriti,
Da vidimo bar na Bož'ć
Kakvi bismo mogli biti!..

BIJEDA.

U davnim vremenima življaše jedan Vrač, koji je posjedovao mnogo dvoraca, veliki broj varošica i gradova, nepreglednih ravnica, a govorilo se da čak na suncu i zvijezdama ima svojih posjeda. Sasvim tim, on putovaše svijetom obućen kao siromah.

Jednog dana, putujući sa svojim konjušarom, shrvan od umora, gladi i žede, zatraži sklonište u jednoj seljačkoj kućici, u kojoj stanovaše jedna slabašna starica, koja, netom ga vidje, reče mu:

— Dobri čovječe, dragovoljno ću vam dopustiti da prenoćite, a za večeru, moram vam, na žalost reći, da se obratite drugdje, jer u kući nemam ni komadića kruha te i sama skopavam od gladi.

Tako govoreći, jedna starica otare jednu suzu sa svojom starom dronjavom pregačom, ali suza pade na zemlju, i, na Vračer mig konjušar je pokupi.

Vrač gledaše sa sažaljenjem staricu i reče joj:

— Dosta nam je malo si loništa, dobra žena, a za ostalo se ne brigaj. Ali konjušar ispući nos i promrmlja:

— Dakle, ni danas se ne jede? — i, povukavši svog gospodara za okrajak modrog plašta što je nosio, nastavi:

— Gospodaru, ja sam gladan a starica također!

— Šuti, odgovori Vrač. Nabavi kakav pehar i u nj spusti suzu, koju si skupio sa zemlje.

— Pehar? upita konjušar. „Mislite li vi da ću ga uopće naći u ovom mjestu?“

Ali gledajući naokolo vidi, sa velikim čuđenjem, da, u jednom kutu te kućice, stajaše jedan veliki pehar od najprozirnijeg kristla. Spusti unutra suzu i pruži pehar svom gospodaru, koji ga uzme, i okrenuvši se starici, upita:

— Kako se zoveš?

— Zovem se Bijeda, gospodine.

— Vidiš, Bijedo, tvoje suze su dragocjene i donose korisne plodove — i pružajući joj istodobno pehar, nastavi — „evo ti, Bijedo, ispij nekoliko gutljaja ovog dobrog vina!“

Pehar bijaše pun najizvršnijeg vina, kojeg starica na dušak ispije a na čudo i veliku žalost bijednog konjušara koji ostade suhih usta.

Vrač je međutim dalje govorio:

— „Ti dobra starice, stojiš prekrivenih ruku umirući od gladi, a ne vidiš li da je jezero, što se tu sprijeđa prostire, prepuno riba, a u šumi, što ti je za ledima, živi tolika množina divljači, da bi se mogla prehraniti ne jedna osoba već čitava vojska. Hej! konjušaru, pomozí Bijedi da napeče malo ribe i ulovi kakovu divljač u šumi!“

Konjušar se okrene i vide veliku množinu ribe, krupne i sitne, koja se je veselo pračkale po površini vode; baci pogled na više, iza sebe, i vidje, na trulim i starim prozorima jato ptica i ptičica, gdje leprše i veselo cvrkuću.

— „Da uloviš ribu, dovoljno je da pružiš ruku“ — reče joj konjušar — „a možda da ju nađeš već zgotovljenu i pečenu, te ne ćeš imati drugog posla, već da ju prineseš k ustima“ — nastavi on, poznavajući čarobnu moć svog gospodara.

Tako i bude; starica tako začuđena i ganuta, baci se, pred noge Vrača, sklopjenih ruku.

— „A sad što hoćeš?“ — upita ju, zagručujući se sa dostojanstvom u svoj veliki, modri, plašt.

— „Gospodaru“, — reče Bijeda — „iza kolibe imam tri pedlja zemlje, gdje raste jedna kruška, koja svake godine daje mnogo ploda. Ali upravo kad voće sazre — pokradu ga.“

— A što ti mogu ja da učinim? Moram li ja stražariti pod tvojom kruškom?“

— „Ne zahtjevam to“ — nastavi starica — „ali bih željela da, tko god se popne na krušku, ne može sići bez moje dozvole.“

Vrač odgovori:

— „Tako budi!“ i udalji se.

Kruške počеше zreti, kad li jedan anđeo, crnih krila, prikaže se starici, sa grdnom kosom u ruci, i reče joj:

— „Bijedo, spremi se, jer došao je tvoj čas!“

— „Nek je hvala Bogu“ — odgovori starica — „Toliko sam te puta dozivala. Veoma rado ću počí s tobom, znaš, dragi anđele; samo počekaí jedan časak i učini mi jednu malu uslugu. Uberi mi sa stabla jednu krušku; nisam ih okusila već nekoliko godina!“

Anđeo, uslužan, pope se na krušku, ali kad je već bio gore, ne može više sići, a Bijeda mu se rugaše. Tek tada se dosjeti da je stara, bila prevejana i da je imala u sebi neku čarobnu moć te joj se počne preporučavati i molit ju kao sveticu. Ali ona se pravila gluhom, tako da je anđeo ostao prikovan godine i godine, na kruški sa svojom kosom u ruci.

Međutim pučanstvo je nerazmjerno raslo; od novorođenih ne umiraše nitko; ostali ostariše kao Matuzalem i plodovi zemlje nisu više bili dovoljni. Anđeo smrti nije mogao sići sa kruške.

Napokon on dođe u pregovore sa Bijedom.

— „Ako me pustiš da sidem“ — reče joj — „kunem ti se da ću te poštediti.“

— „Tako je dobro“ — odgovori stara — „Sad mi se svidjaš! Zakleo si se? Dobro — sad možeš dolje!“

Anđeo side i opet počne kosití svojom strašnom kosom, ali je zato uvijek štedio staru Bijedu.

Eto zašto Bijeda uvijek p stoji i nikad ne umire. Vaša B ka.

Primaju se na uvrštavanje oglasa i reklama po najnižim cijenama. —

NEPOSLUŠNA DJECA

Pred mnogo godina živio je u jednoj velikoj šumi siromašni šumar Luka sa svojom ženom i dvoje zdrave djece: Pekicom i Ankom. Još mu nije bilo ni četrdeset godina kad bijaše sijed kao starac od velikog truda, sjekući drva i paleći ugljen da prehrani svoju obitelj. Luka bi nosio ugljen i drva u jedno daleko mjesto gdje bi se zadržao po nekoliko dana. Pekica kojemu je bilo tek 12 godina i mala Anka, malo mlada od njega, nijesu oćutili onu cijelu teškoću života. Oni su bili zadovoljni i veseli. Po cijeli dan trćali bi šumom, te su više puta tako daleko zašli, da su ih roditelji morali tražiti i dobro ih kazniti. Ali to bijaše uzalud. Jednoga dana otac se je spremao u grad. Poljubio je majku i svoju dječicu, obećavši im, ako budu dobri, donijeti nešto lijepa. Anka od veselje pleskaše svojim rućicama, dok Pekica stajaše na strani, i već je u sebi zamišljao, kako će on malo proćrćati onim puteljkom, koji je vodio duboko u šumu. Nije ni slutio, kako će se pokajati zbog te svoje namjere. Otac već bijaše daleko. Cjeli dan igrali su se u sobici, dogovarajući se o sutrašnjoj šetnji. Majka mirno je radila svoj posao u kuhinji i nije ni slutila što djeca namjeravaju. Bila je vesela što su tako mirni i dobri, te ih je htjela malo obradovati — skuhalo je za večeru slatki kolać. Svršila je i večer, spremali su se u krevet. Najednom majka opazi kako Pekica nešto skriva:

„Pekica, što to imaš?“

„A... a... ništa, majko.“

„Kako ništa, neka vidim“, reće majka pogledavši u pun žep slatkoga kolaća. „Zašto ovo spremaš, gdje ćeš?“

„Mama, mi ćemo se igrati“, reće veselo Ankica.

„Jest, jest, sutra ćemo se igrati, pa sam spremio i malo kolaća!“

Majka se samo nasmješi, poljubi ih i obeća da će sutra napraviti veliki kolać. Dok su se oni tako razgovarali, vani se je ćulo zavijenje vukova. Pekica se je sav tresao od straha, i počeo je i sam sumnjati u svoja namjeru. Ali sutra ne će biti vukova, mislio je u sebi Pekica, moći ćemo se lijepo zabaviti.

Anka je od straha gorko plakala i držala se majćinog skuta. Plać male Anke nije bio najdraži Pekici, jer se je plašio da ne bi Anka htjela ići. On je odlučio poći pa bilo i sam. Poslije molitve uvukoše se u mekim krevet; dok majka je tiho na prstima izišla iz sobe. Bili su sami.

„Ankice, da li se plašiš.“

ANDEO.

TALIJANSKI SPJEVAO ENRICO FIORENTINO.

*Snilo mi se, majko mila,
Da anđelka vidjeh b'jela:
Tanana mu b'jehu krila,
B'jela poput snježna vela;
Padala mu sjajna kosa
Preko pleći kao zlato;
Čistu ljubav sipalo mu
Oko modro, umiljato...*

*Oh, ja želim, majko slatka, opet stati,
Da anđela mogu b'jela ugledati!*

*Modrim okom' čistim okom
U lice me mlado zrio,
Pa me onda pod krilašće
Svoje nježno za čas skrio.*

„Spavaj, spavaj!“ - rekao mi -

„Umiljati mali stvore!“

„Pa me svega izljubio...“

„Gle! kako mi lica gore!“

*Oh, ja želim, majko mila, opet sniti,
Da me može anđel b'jeli poljubiti!*

*S zororujnih njegovih usna
Miris se je bajni lio,
S njeg u duši take slasti
Jošte nisam oćutio.
Kao med su r'jeći tekle
S njeg'vih rajskih usana,
Na uzglavlje sipao mi
Hrpe ruža i ljiljana.*

*Oh, ja želim opet leći, majko draga,
Prosnivati da anđelka mogu blaga!*

*Javi l' mi se, majko moja,
U snu opet anđel nježni,
S krunom rujnih od ružica
I ljiljana još od snježni:*

Molit ću ga, molit vruće,

O majčice moja mila.

Nek te primi u zaštitu

Pod nebeska svoja krila!

*Laku noć, majčice! ja već idem sniti;
Za te ću anđelku u snu se moliti!*

A. M.

Prijateljima Dječjeg Vjesnika!

Novom godinom početi će se sakupljati pretplate za Dječji Vjesnik te će svaki mali naš čitalac moći da primi redovito svoj list poštom kući; godišnja će pretplata biti jeftinija a pretplatnici dobit će još i nagrade.

Preporučamo dakle svakome da već sada marljivo uznastoj neka mu roditelji kupe ovaj list koji će ga uvijek veseliti. O broju pretplatnika će također ovisiti napredak i procvat Dječjeg Vjesnika.

„Jesam, jesam!“

„Hoćemo li ići sutra.“

„Znaš, ja nebi odmah sutra, bolje je kad dode tata.“

„A ti uvijek plašiš. Ta nas ne bi ni pustio. Ti se bojiš kao stara baba.“

„Ja nisam stara baba, ali neću ni ići. Nije lijepo da prevarimo majku.“

„To nije grijeh, mi bi se malo igrali po šumi i opet vratili.“

„Ne ja ne ću ići. Bojim se da će se mama ljutiti, a i tata nam ne bi ništa donio.“

„Dobro, ti nemoj ići, vratimi moju slikovnicu, ja ću ići sam.“

„Ne ćeš vodit kudrova?“

„Hoću i njega, kad ne ćeš samnom ići.“

„Nemogu, ti nećeš ići, jeli da ne ćeš? Ta kako bi ti mogao ostaviti sekicu da je pojedu vukovi.“

„Neka te baš pojedu“, reće ljutito Pekica.“

„Znaš i...“

„Neznam.“

„Ija bih išla“, reće napokon Anka.

„E treba te moliti i ljutiti se, dok podeš.“

I tako oni dvoje razgovarali su se tiho u krevetu, ne sluteći ništa zla.

(Nastavit će se.)

Pauk i muha.

Vidjela muha, gdje pauk u kućr napravlja svoju obilatnu mrežu, pa će upitati: „Što će ti ta mreža u tuđoj kući, ludi ludove? A kad je dogradiš sva će ti muka uzalud biti.“ — „Ako ti ne znaš, ama ja znam danas, a znat ćeš i ti mnoge tvoje drugarice do koji dan.“

Do nekoliko dana ova ista muha doletje, da vidi paukovu radnju i vidje, gdje u njoj mnogo muha leži, pa pomisli, da one u paućini nešto dobra za hranu nalaze, te poleti k njima; a pauk izletje nenadano iz svoje sakrivene kuće te je s leda ulovi. Muha se počne braniti nogama i krilima, ma uzalud, pa ukori pauka: „Zašto me hoćeš udaviti u tvojoj kući ni krivu ni dužnu? To se do danas nije u poštenoj kući dogadalo.“ — „Ako nije u vašoj jest u našoj, jer mi ne gradimo, da vas u goste doćekujemo, nego da vas lovimo i da se vašim mesom i krvlju gostimo.“ Odgovorit će mu izdišuća muha: „Ali kako možete vi bez krila loviti nas, koje letimo? — „Bog je vama dao krila, a nama pamet.“

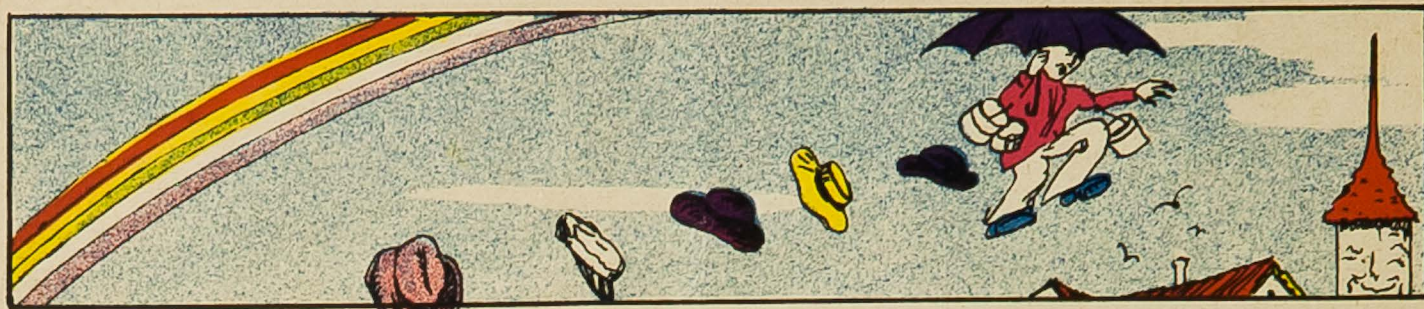
RODNOM KRAJU.

*U mome rodnom kraju
Jasnije zv'ezde sjaju,
Sjajnije sunce sije,
Nigdje mi ljepše nije.*

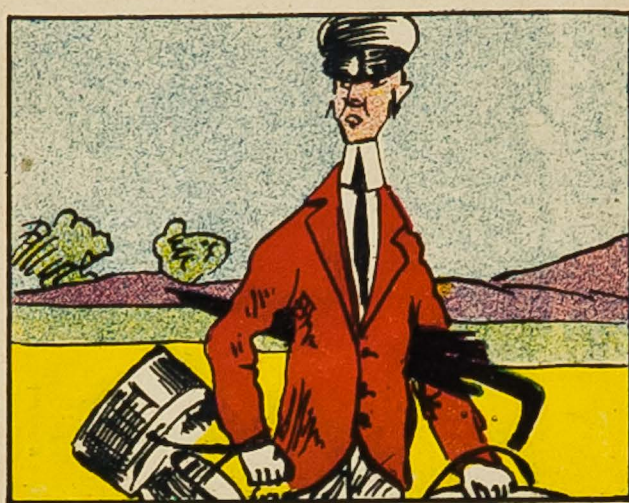
*U mome rodnom kraju
Živjet' je kao u raju,
Zora mi l'jepša rudi,
Bolji su tamo ljudi.*

*U mome rodnom kraju
Tuzi mi l'jek i vaju;
Stog, moje selo malo,
Svakom mi srećom cvalo!*

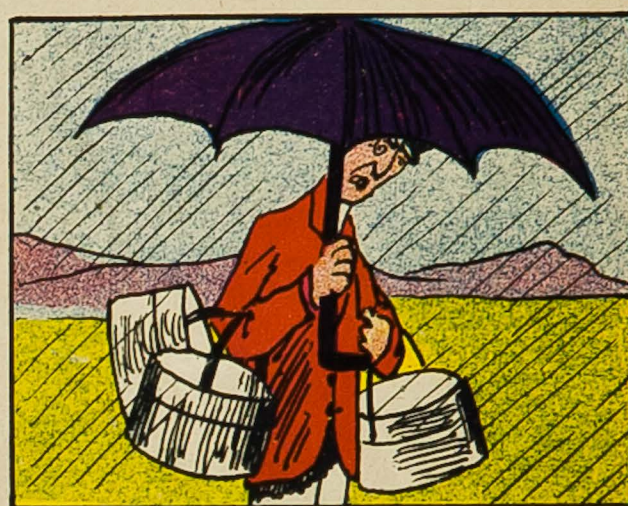

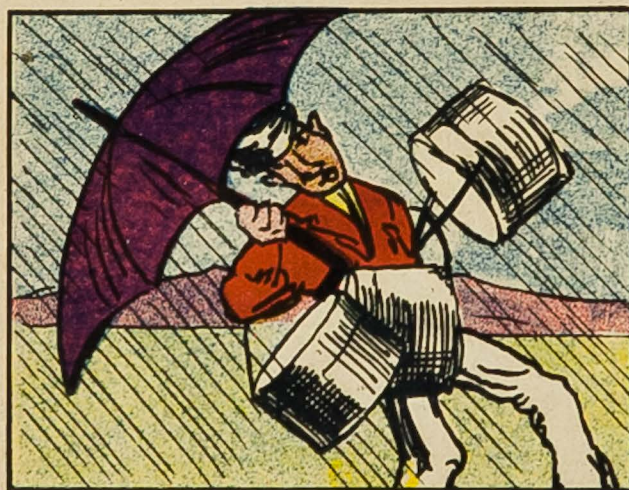
PUSTOLOVINE NESPRETNOG TOME

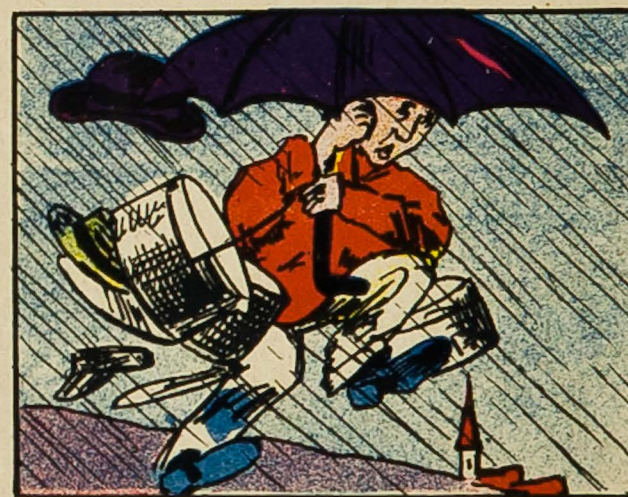
Nespretni Toma nosi kući,
Što mu čako preporučī.

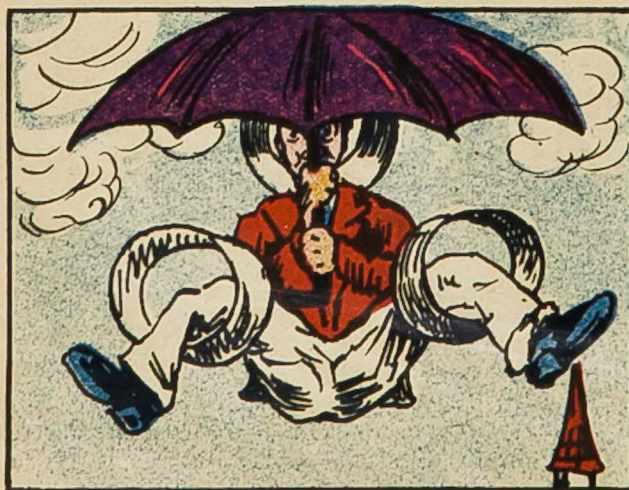
Al još prije crnog mraka,
Uhvati ga kiša jaka.

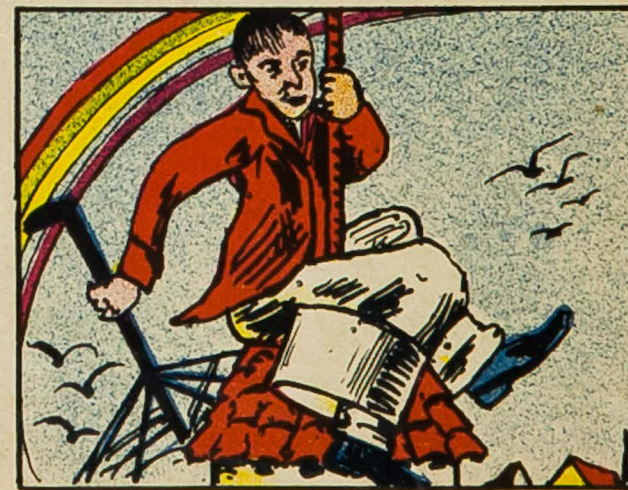
Kišobran vam on otvori,
S' jakom kišom da se bori.

Al ga vjetar u zrak diže,
I pod oblak on već stiže.

Toma misli: «Bože moj!
Otvor ruke ja sam tvoj!»

Tad se javi «babin pas»
Kad na tornju nađe spas.

STRIKA BAJA IZ MAHAGONIJE

Ljutit viče strika Baja;
« Gdje je vino, dijete, hrana! »

« Sigurno si stara beno,
Ostavila sve u selo »

« Ne vičite tako jako,
Probudili bi dijete svako ».

« A kako nebi vašeg sina,
Koji lagan sanak ima »

« Ah ^{ene} ~~osta~~ Bože gledaj čuda ».
Viče

« U žvalama pelikana,
Skriva se dijete, hrana ».

Ružica.

Živjeli su nekoć kralj i kraljica te nijesu imali djece, a željeli su samo jedno dijete. Poslije dugo vremena rodi im se kćer te bijaše tako lijepa, da je kralj od veselja priredio veliku gozbu, na koju pozva cijeli narod. U njegovom kraljevstvu bilo je i mudrih žena, koje je kralj također pozvao na gozbu. One su taj dan imale da jednu iz zlatnih tanjura, ali buduć je kralj imao samo dvanaest zlatnih tanjura, dok mudrih žena bilo je trinaest, tako on pozove samo dvanaest. Trinaesta mudra žena jako se je za to rasrdila na kralja. Mudre žene nadariše kraljevsko dijete najljepšim darovima, da bude: ljubazna, vesela, čedna, dražesna, dobra, pobožna, čudoredna, iskrena, razborita, bogata i prelijepa. Kad je htjela i dvanaesta žena reći svoju želju, dotrči u sobu trinaesta, koja nije bila pozvana na gozbu i srdito reče: „U petnaestoj godini neka se ubode na vreteno i umre!“ — zatim isčezne. Bila je sreća što još dvanaesta žena nije izrekla svoju želju. Ona nije mogla promijeniti sudbinu, koju je izrekla zlobna žena, ali je mogla pomoći. „Kada se ubode neka samo duboko zaspe, a za sto godina neka se opet probudi,“ reče dvanaesta žena. Kralj bijaše se toliko prepao zbog svoje jedinice, da je zapovjedio uništiti sva vretena u kraljevstvu.

Kraljeva je kćer sve brže rasla, te su je svi ljubili zbog njene ljepote i dobrog srca.

Jednog dana zaželi kraljevna da pregleda dvor. Pošto je prošla kroz više soba, dođe do stepenica, koje su vodile u staru kulu, na jednom zaustavi se ispred jednih vrata, i kako je bila znatiželjna ude u sobicu. Unutra sjedila je kod kudjelje jedna stara baba. Kako kraljevna do tada nije vidjela vretena, počne ga pregledavati. Ali jao! Ona se ubode i odmah duboko zaspe. U isti čas zaspalo je sve u dvorcu i kralj, kraljica, dvorani, kuhari, pas, mačke i vrabci na krovu. Nitko više nije zalazio u začarani dvor, koji pomalo potpuno zaraste šikarjem i trnjem. I ljudi skoro su zaboravili na svoga kralja i lijepu kraljevnju, koja je duboko spavala.

Prolazile su godine i dođe vrijeme kada se je Ružica — lijepa kraljevna imala probuditi. U isto vrijeme dojašlo je u začarani grad neki kraljević, koji je čuo prijevjetati od jednog starca o lijepoj kraljevni. Bio je upravo zadnji dan u koji se je Ružica imala probuditi. I gle čuda! Najednom među grmljem iznikoše ruže i kraljević prolazio je kroz šikarje i trnje, bez

da ga se je i jedan list dodirnuo. U dvoru je bilo sve kao i prije sto godina. Sve straže još spavahu i kraljević promatraše cijeli dvor nekim čudom. Napokon dođe u sobicu gdje spavaše Ružica. Ljepota kraljevine očara kraljevića i on je poljubi, a ona u isti čas otvori oči. Kraljević odmah ispriča Ružici kako je ovamo došao i povede je u dvor. U dvorcu već bijaše sve probudeno. Tada kralj, otac Ružice priredi veliki pir, koji je potrajao nekoliko mjeseci. Kraljević Žarko i kraljevna Ružica živjeli su još mnogo i mnogo godina sretni i zadovoljni. Trinaesta žena, koja je bila ona stara baba, umrla je od bijesa, kad je saznala, da je kraljevna živa i zdrava.

Svi radovi šalju se na adresu:
Odl. graf. zavod E. Vitaliani i Sin, Sibenik.

MAGARAC, LISICA I VUK.

(Iz talijan. omlad. lista: „Novellino“.)
Napisao Brunetti Latini.

Tumarujući lisica nekoga dana šumom ugleda magarca. Budući da ga nikada nije vidjela, jako se uplaši i pobjegne. Bježeći susretne vuka, komu pripovjedi, kako je vidjela novu grdnu životinju, kojoj za ime ne zna. Vuk joj reče, neka se ne plaši, pa oboje odoše na mjesto, gdje je magarac bio. I zbilja ga nađu. Lisica se osokoli i upita ga za ime. Magarac joj odgovori: „Ja sam svoje ime posve zaboravio, ali ako si baš željna znati i ako uniješ čitati, evo ga napisana na stražnoj desnoj nozi!“ „Ne znam čitati“, odvratila lisica. Vuk, koji je dosele mirno stajao, reče, da će on ime pročitati, pa naredi magarcu, neka malo podigne stražnju desnu nogu. Vuk se napinjao, ne bi li pročitao, ali uzalud. Najednom će: „Slova su veoma malena, pa ih dobro ne vidim.“ „Primakni se!“ nagovori ga magarac i njez to podigne nogu. Netom se vuk dobro glavom magarcu približio, udari ga ovaj jako nogom u čelo, da je siromah od boli zaurlikao. Videći to lisica reče: „Nije pametan svaki čovjek, koji umije čitati.“ I pobjegne glavom bez obira.

Preveo A. M.

LAŽLJIVI VRAČ.

U nekoj zemlji oglasi se lažljiv vrač. Car od one zemlje dozove ga preda se i iznesavši u zavezanoj vreći lisicu, reče mu:

— Ako pogodiš, šta je u toj vreći, pravi si vrač i neću ti ništa; ako li ne pogodiš, pogubit ću te.

— Ej, mislivši se malo, reče sam sebi: Čuvši to car, udolijala!

— Pogodio si; lisica i jest!

I tako ga otpusti kao pravoga vrača.

I sreća zlata vrijedi.

ČIZME.

Živio je neki bogati seljak, a imao jedinca sina. Pred smrt pozvao je sina preda se i rekao mu:

— Pazi, sine, da po smrti mojoj svake nedjelje imaš nove čizme, kako sam to i ja obično imao.

Sin pak odgovori:

— Dobro, oče, slušat ću te.

Umr'o je otac, a sin uzeo novaca, otišao u trgovinu, kupio si nove čizme i u novim je čizmama u nedjelju otišao k misi. Tako je svakoga petka odilazio u trgovinu kupovao nove čizme, nedjeljom u njima odilazio u crkvu, a stare bacio na tavan. Tako je najzad rasprodao sve, samo da može svake nedjelje imati nove čizme. Ostao je bez volova, bez konja, žitnica i polja, uopće bez svega.

I tako je jednoga dan, kad je posve osiromašio, sjedio u svojoj maloj sobi uz prozor, razmišljajući o riječima svoga pokojnog oca.

— Šta je to otac od mene učinio? — mislio je — kakvim me to savjetom savjetovao? Tražio je, da svake nedjelje nosim nove čizme, a ja sam eto, da održim riječ sav imetak potratio. Siromah sam, najveći siromah*. Zaleći se tako, nije mu ni na kraj pameti bilo, da se sjeti, kako njegov otac nije svake nedjelje imao novih čizama, već je subotom u večer stare očistio, salom namazao, pa su u nedjelju bile kao nove.

I zaleći se tako dugo na oca napokon odlučio, da počne iznova nositi stare čizme.

— Gle, na tavanu ima mnoštvo čizama, popet ću se dakle na tavan i od reda ću nositi čizme.

Smišljeno učinjeno. Dugo je nosio par za parom, ali napokon je sve čizme izderao i ostao bos.

— Još su na tavanu stare, očeve čizme — pomisli — uzet ću i nje, prikrojiti ih nešto k nozi, pa ću i nje nositi. Uzme dakle stare, plijesni pokrivene očeve čizme, odnese ih u svoju sobu i stane ih ogledavati. Ali kolika mu radost prođe srcem, kad iz čizama ispade hrpa zlatnih novaca, koju je tu njegov otac, štediša, pohranjivao. Odmah je kupio nova polja, nabavio nove konje i volove, pa stao raditi i štedjeti, kako mu je radio i štedio otac. Nije više svake nedjelje nosio nove čizme u crkvu, već je kao i njegov otac, svake subote stare čizme pomnjivo uredio, dobro namazao, pa su bile kao nove, jer je tek sada pravo shvatio očevu posljednju želju. Tako je eto brieda naš mlada čovjeka čizme.

in pas »
te spas.

NE DAVAJ RĀVAVIH SAVJETA.

Talijanski napisao Gabrielle d' Annuzio.

Živio je neki svinjar i s velikom brigom i mukom gojio jedno svinjče. Kad se ovo udebljalo te bilo kao vō, otjera ga svinjar na pazar. Svijet, koji se bijaše okolo sakupio, čudio se neobičnoj veličini njegove svinje i svak se natjecao u cijeni.

Svinjar je mislio: „Ja ne ću zbog moje svinje da stečem neprijatelja. Hoću naprotiv sviju zadovoljiti.“

Dode kupac i upita:

— Koliko?

— Osam dukata.

— Dobro je! Evo ti osam dukata, a svinju ćeš mi uručiti sutra! — I ode.

Dode drugi kupac i upita:

— Koliko?

— Osam dukata!

— Dobro je! Evo ti osam dukata, a svinju ćeš mi uručiti sutra! — I ode.

Dode po tom treći, četvrti i još mnogi. Svinjar na isti način prevari sviju.

Sutradan bi imao predati svinje. Ali komu?

Mislio je on: „Dođu li svi oni, kojima sam svinje prodao, što ću uraditi? Stalno će me ubiti!“

Zatvori svinju u staju i ode obližnjem odvjetniku, da ga upita za savjet.

Odvjetnik mu reče:

— Ja ću te valjano savjetovati, ali polovica svinje meni!

Svinjar nije mogao učiniti smanje, već obeća, što je odvjetnik tražio.

Odvjetnik reče:

— Kad svi oni, koje si prevario, dođu k tebi, pričini se da si sulud i blenast i počni im ovako govoriti: „Što hoćete? Svinjče li? Dukate? Što ja znam, gdje je svinjče?! Što ja znam, gdje su dukati?!“ Oni će tako otići, a tebi ništa.

Svinjar sve na dlaku učini, kako mu je odvjetnik savjetovao, a kupci odoše, ne učinivši mu ništa.

Istome odvjetniku dodoše zatim svi kupci, da se s njim posavjetuju, što im je činiti.

Odvjetnik im ovako reče:

— Imate krivo. Ili zar ne znate, da je onaj svinjar sulud? Podite i budite mirni!

A kupci odoše.

Odvjetnik je čekao, da mu se donese polovica svinje. Videći on, da mu svinjar ne nosi, što je rekao, pošalje ga zvati. On dode.

— Gdje je obećano? Što si zaboravio? — upita odvjetnik.

— Što hoćete, gospodine? Polovicu li svinje? A što ja znam gdje je polovica svinje? — odgovori mu svinjar, pričinivši se sulud, pa okrene mu leđa i ode.

A odvjetnik ostaje otvorenih usta.

Preveo A. M.

DVIJE LUTKE.

I.

Imam dvije lutkice, jednoj ime Soka, ona druga garava zove vam se Joka

II.

Soka jeste zaista pametno čeljade, ali Joka prečesto naljutit me znade

III.

Soka radi cio dan pr svecom i petkom Joka često svada se našim starim tetkom,

IV.

Zato volim zaista stoput više Soku nego onu garavu ljenivicu Joku.

Sonja.

Suludi i Brka.

U nekom selu umrije starac, a sinovi počеше dijeliti baštinu. Kad su starija braća podijelila imetak, ostaviše najmlađemu jednoga vola i rekoše mu: „Tebi više ne treba, jer u knjigama piše: Ludacima sreća sama dolazi!“ Najmlađi brat ne reče ni riječi, džme vola i priveže mu konop oko rogova, te ga povede u grad na prodaju. Pro-lazeći šumom, kako je jedna staza breza škripala od vjetra: „Krupim, kr-rupim“, njemu se pričini da govori: „Kupim!“

— Eto čudna kupca! pomisli ovaj najmlađi — Hajde, kupi golubice moja, eto i privezati ću ga uza te. Ali manje od 20 dukata, ja ga nedam. Daj novac!“

Breza je mučala, a onda opet zaškripi: Tatra, tatra! a njemu se pričini: „Sjutra, sjutra!“

— Pa dobro! Do sutra ću te pričekati! Zatim se vrati kući bez vola i novaca.

— Gdje ti je vol, komu si ga prodao? upitaše braća.

— Prodao sam ga za dvadeset dukata, a novac primit ću sutra!

— Prevarili su te! rekoše mu braća, i počеше ga ismijevati.

Sutra u jutro pođe opet on do breze, ali vola nije bilo — pojeli ga vukovi.

— Što je dakle, prijateljice, gdje su dukati?

A breza je samo škripotala: Tatra, tatra!

— U tebe sve sutra! Dobro, do sutra ću počekati, ali više ne ću!

Opet se on vratio kući bez vola i novca.

— Ali kome si prodao vola? upitaše ga braća.

— B-o-z-i! odgovori on — sutra će mi dati dukate.

Kad on opazi, da mu se braća rugaju, uzme sjekiru i pođe do

breze, koja je uvijek škripala: „Ta-tra! Ta-tra!“ On se tako razljuti i udari je jako sjekirom da je odmah skršena pala na zemlju. Kad on bolje pogleda, a u njezinu deblu nalazio se je sakriveno blago. Brže napuni žepove zlatom i potrči kući.

— Gledajte braćo, prijateljica se otvorila. Hajdemo sakupiti sve blago.

Braća veselo podoše i sakupiše sve blago. Od tog vremena živjeli su sretni i složni.

Ruski napisao: LAV TOLSTOJ

.....

Krasna riječ.

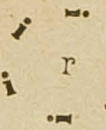
Pruski kralj Fridrik Veliki veli u jednom listu prijatelju Jordanu: „Imaš pravo, govoreći, da ja mnogo radim. Ja to činim, da živim; jer ništa nije sličnije smrti nego besposlica.“

Zagonetke.

Uređuje PET. AR.

1.) Rebus.

2.) Logograf.

Sa „b“ strah je naših malih,
sa „j“ glasni izraz jada,
sa „n“ želja radoznalih,
sa „p“ među babe spada.

3.) Anagram (literarni.)

Rano dode Gjurin

4.) Šarada.

Prvi, treći muško ime,
drugi mrak od svjetla dijeli,
drugi, treći slavni pjesnik,
glazbeni je izraz cijeli.

5.) Zagonetni natpis.

A. Dragan

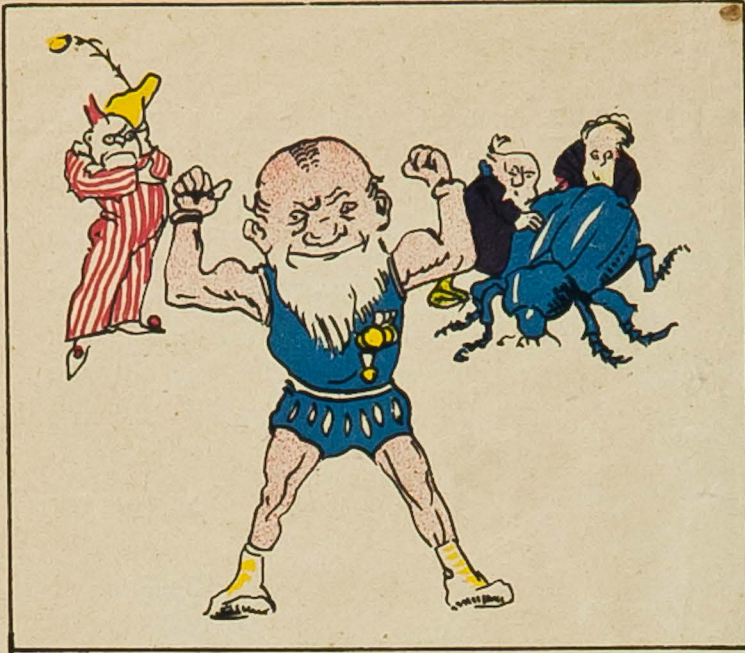
Dora N.

Tko što prije pošalje upravi odgonetke ovih zagonetaka donijeti će mu se ime u popisu odgonetača u 3. br. „Dječjeg Vjesnika.“

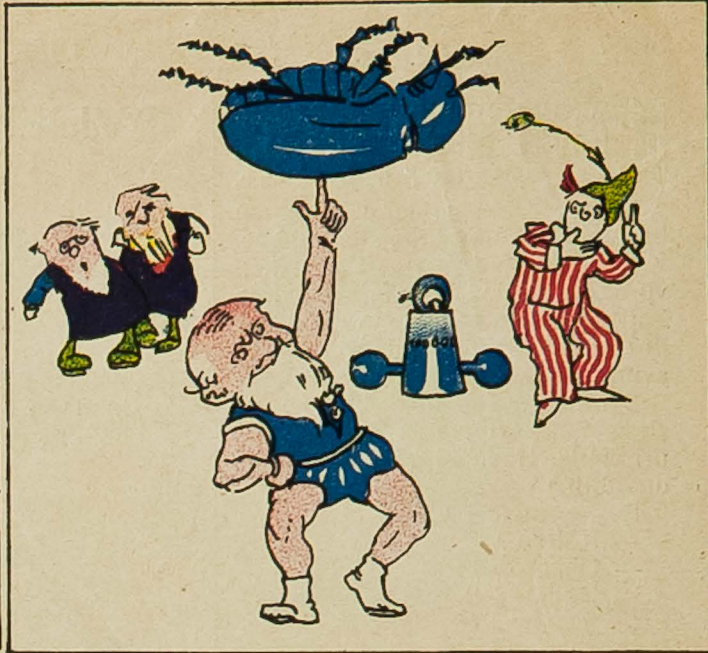
UPRAVA, ADMINISTRACIJA i TISAK
Odl. Graf. Zavod E. Vitaliani i Sin, Šibenik

„CIRKUS KOLOSEUM„

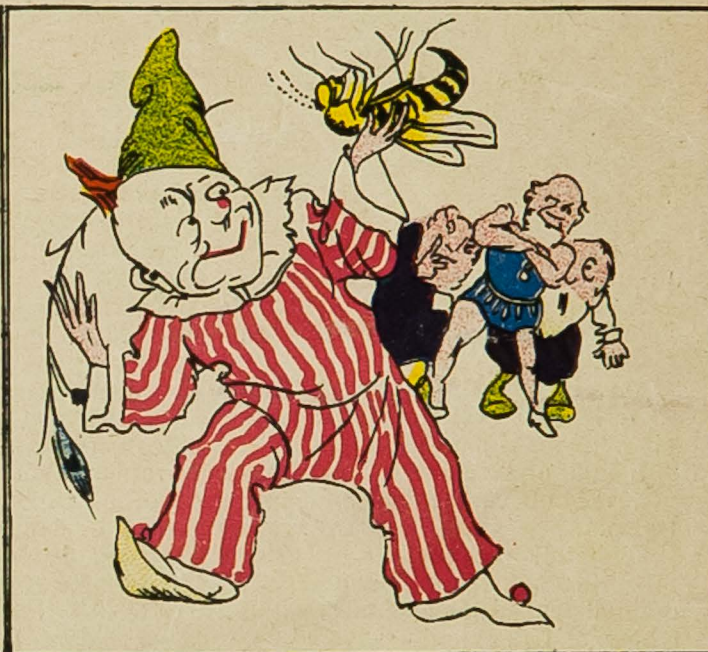
Snagu da pokaže svima,
Došao je strika Sima.

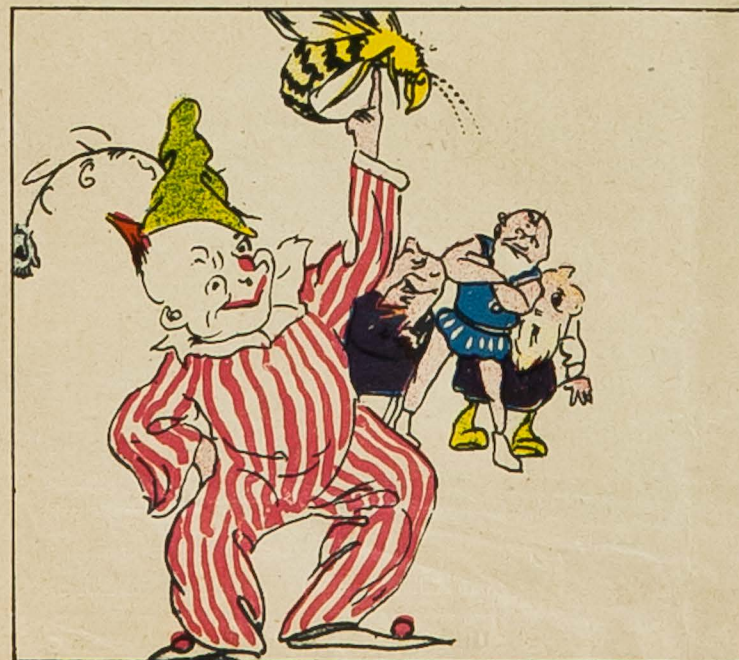
On vam svlada sile svake,
Životinje svakojake.

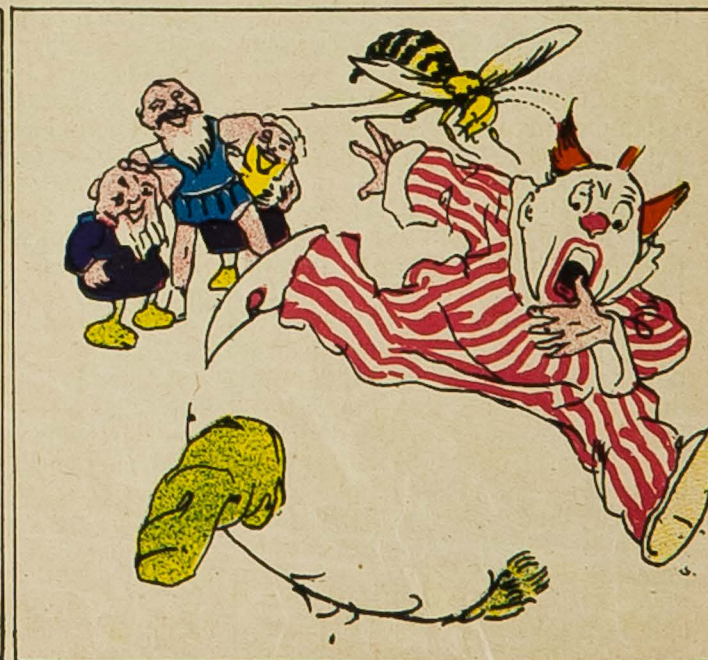
Al' i Muki snage ima,
I prkosit hoće svima.

I osu vam sada diže,
S kojom veliku slavu stiže.

Al sad gledaj ti parade,
I na prst je držat znade

Pa još gledaj sada jada,
Uboden je iznenada. (Nastavit će se)